

Universiteit
Leiden
The Netherlands

More than people and pots: identity and regionalization in Ancient Egypt during the second intermediate period, ca. 1775-1550 BC

Sacco, A.

Citation

Sacco, A. (2021, June 23). *More than people and pots: identity and regionalization in Ancient Egypt during the second intermediate period, ca. 1775-1550 BC*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3192232>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3192232>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <https://hdl.handle.net/1887/3192232> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Sacco, A.

Title: More than people and pots: identity and regionalization in Ancient Egypt during the second intermediate period, ca. 1775-1550 BC

Issue Date: 2021-06-23

DUTCH SUMMARY

De titel van dit proefschrift kan vertaald worden als *Meer dan mensen en potten: identiteit en regionalisering in het oude Egypte gedurende de Tweede Tussenperiode, ca. 1775-1550 v.Chr.* In dit werk staan de relaties tussen plaatsen in het oude Egypte tijdens de Tweede Tussenperiode (ca. 1775 en 1550 v.Chr.) centraal. Deze periode werd gekenmerkt door politieke verdeeldheid en door een ge-regionaliseerde materiële cultuur. Daarnaast woonden er in Egypte toen ook mensen uit Syrië-Palestina en Nubië, die een aanzienlijke macht wisten te verwerven en een belangrijke rol speelden in de Egyptische samenleving.

De Tweede Tussenperiode wordt ook gekenmerkt door een schaarste aan teksten. Hierdoor is er nog veel onduidelijk wat de politieke situatie in deze periode betreft, waaronder de opvolging van koningen en dynastieën. In hoofdstuk 2 ga ik nader in op de chronologische problemen en welke keuzes ik heb gemaakt wat periodisering betreft. Voor mijn onderzoek verdeel ik de Tweede Tussenperiode in tweeën: een vroeg deel (tot en met het einde van de 14e Dynastie) en een laat deel (tot het begin van de 18e Dynastie, ca. 1550 v.Chr.).

Dit proefschrift draait om regionalisering en contact tussen verschillende gebieden en plaatsen, waarbij het onderzoek voornamelijk bestaat uit een systematische studie van de materiële cultuur. Zoals besproken in hoofdstuk 3, definieer ik een regio als een gebied waarvan afzonderlijke locaties meestal dicht bij elkaar liggen en die qua materiële cultuur vergelijkbare ontwikkelingen kennen binnen een specifiek tijdvak. Ik definieer stijl als de vormen, versieringen, en technieken die kenmerkend zijn voor objecten uit een specifieke geografische gebied en voor een specifiek tijdvak. Onderzoek naar regionalisering in de Tweede Tussenperiode is tot nu toe voornamelijk verricht aan de hand van aardewerkstudies. Maar in het huidige werk ligt de nadruk op kleine vondsten: kralen, stenen vaatwerk, wapens, en afdrukken van scarabeeën en zegels. Daarnaast zijn ook twee verschillende soorten kenmerkend aardewerk opgenomen, omdat ze eventueel licht werpen op relaties tussen Egypte en het oostelijk deel van het Middellandse Zeegebied: Tell el-Yahudiyah aardewerk en Cypriotische aardewerk.

In hoofdstuk 4 bespreek ik etniciteit en hoe het moeilijk is om grip hierop te krijgen aan de hand van archeologische bronnen. Men loopt het risico om te veel een simplistische binaire tegenstelling te creëren tussen Egyptenaren

en niet-Egyptenaren, waarbij verschillende volkeren zoals Aziaten en Nubi-ers, onder één noemer worden geschaard. Daarnaast dreigen complexe interacties tussen verschillende groepen te worden gereduceerd tot simpelweg acculturatie en assimilaties, waarbij enkel een passieve rol lijkt weggelegd voor niet-Egyptenaren. De werkelijkheid was natuurlijk complexer. Vandaar dat ik objecten in deze studie niet beschouw als duiders van etniciteit, maar als bewijs voor het bestaan van een ingewikkeld netwerk en systemen van contact en uitwisseling tussen verschillende politieke, sociale en culturele groepen. Mijn onderzoek richt zich dan ook op hoe de objecten circuleerden en welke relaties ze mogelijk aangeven. Ik richt me dus op hoe de materiële cultuur werd gebruikt op lokaal niveau en hoe sites en objecten met elkaar waren verbonden.

Om de relaties tussen sites ten tijde van de Tweede Tussenperiod te begrijpen, richt ik me in dit onderzoek op de objecten die verschillende sites met elkaar gemeen hebben. Een 'type' wordt gedefinieerd als een object met een specifieke vorm en gemaakt van een specifiek materiaal. De centrale veronderstelling is dat hoe nauwer de contacten tussen twee of meer sites waren, hoe meer de materiële cultuur hetzelfde is. Als gevolg hiervan hadden sites waar soortgelijke objecten zijn opgegraven, waarschijnlijk dus onderling nauwe contacten en maakten ze mogelijk deel uit van dezelfde regio. Ik heb hiervoor gebruik gemaakt van netwerkanalyse – network analysis – dat in hoofdstuk 5 nader wordt besproken. Netwerk analyse stelt ons om relaties te analyseren, en de circulatie van objecten of ideeën (enz.) tussen verschillende entiteiten op basis van wat ze wel of niet met elkaar gemeen hebben. Deze analyse wordt uitgevoerd met behulp van applicaties waarmee de relaties kunnen worden gevisualiseerd in grafieken. In dit proefschrift vormen sites de bestudeerde entiteiten en de relaties tussen sites worden bekeken aan de hand van de objecten (typen) die ze met elkaar gemeen hebben. De gegevens zijn verzameld uit eerdere publicaties over archeologisch materiaal. Hierbij kunnen twee problemen worden geconstateerd. Ten eerste kunnen de archeologische contexten die voor het onderzoek in aanmerking worden genomen, worden verstoord door activiteiten in het verleden; soms zijn ze überhaupt moeilijk te dateren. Ten tweede bieden de bestudeerde contexten geen totaalbeeld, maar geven alleen weer wat tot dusver is opgegraven en gepubliceerd; daarom is de dataset niet volledig. Als gevolg hiervan bestaat het risico van archaeological bias: het is mogelijk dat sommige sites zijn oververtegenwoordigd terwijl andere zijn ondervertegenwoordigd, omdat niet alle sites even grondig zijn opgegraven laat staan gepubliceerd. Om deze problemen het hoofd te bieden, heb ik alleen die contexten in beschouwing genomen die goed gedateerd zijn en is in de analyse uitsluitend de aan-of afwezigheid van (bepaalde typen) objecten op een site aangegeven (binair).

Het laatste inleidende hoofdstuk, hoofdstuk 6, behandelt de materialen die zijn gebruikt om de objecten te maken die in dit proefschrift worden onderzocht. Ik richt me hierbij vooral op hun fysieke en chemische kenmerken, op hun vindplaatsen in Egypte, of de plek waar ze in Egypte werden geïmporteerd. Daarbij ga ik ook in op de benaming van de materialen. Zo wordt bijvoorbeeld de term calciët-albast genoemd voor de steensoort die Egyptologen normaal aanduiden als simpelweg albast.

Na de inleidende hoofdstukken volgt het deel dat zich richt op de analyse van objecten. In Hoofdstuk 7 staan de kralen centraal. Tijdens het late Middenrijk, de belangrijkste spelers in de circulatie van kralen lijken te zijn gevestigd in Midden- en Boven-Egypte (vooral sites in het Memphis-Fajoem gebied). Kralen werden vanaf deze regio's gemaakt en verscheept of naar deze plaatsen getransporteerd, nieuwe trends konden hier ook beginnen. Dit is niet verwonderlijk, aangezien de meeste materialen afkomstig zijn uit de centrale en zuidoostelijke woestijn van Egypte, en de hoofdstad lag in het gebied van Memphis-Fajoem. De Dakhla Oase, Deir el-Ballas, Tod en Tell el-Dab'a zijn mogelijk tussenstations of (re)distributiecentra wat de circulatie van kralen betreft. Tijdens de vroege Tweede Tussenperiode waren de grote spelers Tell el-Dab'a, Harageh, Qau el-Kebir, en de Dakhla Oase wat betreft de kralen. Er lijken verbindingen te zijn tussen Tell el-Dab'a, Midden-Egypte en Abydos, terwijl de contacten met het zuidelijke deel van Boven-Egypte zowel via Harageh, Dakhla Oasis als Abydos lopen. Tegelijkertijd zien Edfu en Tod eruit als doorgangswegen of (re)distributiecentra in het netwerk van de kralen, waarschijnlijk omdat de materialen die voor kralen werden gebruikt voornamelijk afkomstig zijn uit de oostelijke woestijn in Boven-Egypte. Een deel van het materiaal dat verbonden wordt met deze plaatsen is afkomstig uit graven toegeschreven aan de Nubische cultuur of Pan Grave Culture, waardoor het waarschijnlijk is dat deze groep een rol speelde in de circulatie van kralen. Tijdens de late Tweede Tussenperiode zijn Tell el-Dab'a, Sedment, Mostagedda, Qau el-Kebir en het Thebaanse gebied de belangrijkste spelers in de circulatie van kralen. Tell Hebua lijkt een doorgang of (re)distributiecentrum in het kralennetwerk te zijn geweest. Tell el-Maskhuta, Lisht, Matmar, Balabish, Abydos, en Hu hebben een groot deel van hun materiële cultuur gemeen met andere sites. Tell el-Dab'a had voornamelijk contact met plaatsen in Midden-Egypte en Sedment. Ook het Thebaanse gebied lijkt in contact te staan met plaatsen in Midden-Egypte, evenals met Tell el-Dab'a.

In hoofdstuk 8 behandel ik het stenen vaatwerk. De resultaten laten zien dat tijdens het late Middenrijk Harageh, Rifeh, Abydos, Hu, Esna en Edfu belangrijke plaatsen waren in de circulatie van stenen vaatwerk. Dahshur, Riqqeh, Hawara, Lahun, Qasr el-Sagha en Ballas hebben veel typen met elkaar gemeen, maar deze omvatten niet de meest voorkomende soorten. De

sites die een rol lijken te spelen in de circulatie van stenen vaatwerk bevinden zich vooral in het Memphis-Fajoem gebied en in Boven-Egypte. Matmar, Qau el-Kebir en Denderah lijken doorgangen of (re)distributiecentra te zijn in het netwerk van stenen vaatwerk. Dit suggereert dat de circulatie van de potten vooral langs plaatsen ging naar en van het Memphis-Fajoem gebied. Tijdens de vroege Tweede Tussenperiode bevinden de sterkere verbindingen in het netwerk van stenen potten tussen Tell el-Dab'a en Edfu, terwijl de laatste ook is verbonden met Abydos en daarlangs ook met Tod. Tell el-Dab'a, Edfu en Abydos lijken een belangrijke rol in de verspreiding van stenen vaatwerk te hebben gespeeld. Tijdens de late Tweede Tussenperiode lijken de sites in Beneden-Egypte in contact te staan met sites in het zuidelijke deel van Boven-Egypte, voornamelijk via sites in Midden-Egypte. De plaatsen Tell Hebua, Sedment, Mostagedda en Qau el-Kebir waren belangrijk in de circulatie van stenen vaatwerk; Tell Hebua speelde hierbij de rol van bemiddelaar. Hu en Matmar hebben een groot deel van hun typen stenen vaatwerk gemeen met andere sites, maar dit deel omvatte niet de meest voorkomende type.

In hoofdstuk 9 worden afdrukken van scarabeeën en zegels behandeld. De resultaten tonen aan dat tijdens het late Middenrijk Lisht, Lahun, Harageh, Esna, Nubt en Elephantine een hoofdrol speelden in de circulatie van de gebruikte ontwerpen. Belangrijk zijn wederom het Memphis-Fajoem gebied en het zuidelijke deel van Boven-Egypte. Daarom waren dit plaatsen waar de ontwerpen die op scarabeeën en zegels werden gebruikt, en dus de objecten zelf, konden worden geproduceerd en verzonden of waarheen konden worden verzonden. Misschien is dit omdat Lisht, Lahun en Harageh zich in het gebied van de toenmalige hoofdstad bevonden Elephantine was een belangrijke plek om objecten naar Nubië te vervoeren. Edfu en Ballas lijken intermediair of (re)distributiecentra in hetzelfde netwerk te zijn geweest. Tijdens de vroege Tweede Tussenperiode zijn Tell el-Dab'a en Abydos de enige twee plekken die met elkaar zijn verbonden door middel van de scarabee en zegel ontwerpen, terwijl de Oase van Dakhla en Qau el-Kebir geïsoleerd lijken in dit netwerk. Dit zou kunnen duiden op een meer gelokaliseerde circulatie van scarabeeën en zegel ontwerpen. Aan het eind van de Tweede Tussenperiode lijken Tell el-Dab'a, Tell el-Yahudiyah en Sedment een rol te spelen in de circulatie van scarabee en zegels. Tell el-Maskhuta, Rifeh en Mostagedda hebben een groot deel van hun typen gemeen met andere sites, maar dit deel omvatte niet de meest voorkomende typen. Abydos lijkt een site te zijn waar de ontwerpen, of zelfs de objecten zelf, langs werden vervoerd. Contacten in deze periode liepen voornamelijk tussen plaatsen in de Delta en die in Midden-Egypte, terwijl de contacten tussen Beneden-Egypte en het zuidelijke deel van Boven-Egypte voornamelijk via Sedment, Abydos en – in mindere mate – de Oase van Dakhla liepen.

Hoofdstuk 10 is gewijd aan de analyse van het Tell el-Yahudiyah aardewerk. De resultaten suggereren dat, tijdens het late Middenrijk, Lahun, Lisht en mogelijk Harageh de plaatsen waren waar het Tell el-Yahudiyah aardewerk voornamelijk circuleerde. Dit is niet verwonderlijk, want deze plaatsen bevinden zich in het Memphis-Fajoem gebied, waar zich toen de hoofdstad van Egypte bevond. Tell el-Dab'a speelde een rol als (re)distributiecentrum in de circulatie van het Tell el-Yahudiyah-aardewerk. Al met al betreft de circulatie van deze categorie objecten in deze periode voornamelijk locaties in Beneden-Egypte en het Memphis-Fajoem gebied. Tijdens de vroege Tweede Tussenperiode zijn de enige verbindingen die via het netwerk van de Tell el-Yahudiyah aardewerk zijn ontdekt, tussen Tell el-Dab'a en respectievelijk Memphis en Abydos. Tijdens de late Tweede Tussenperiode lijken Tell el-Yahudiyah en mogelijk Harageh, Rifeh en Abydos de locaties te zijn waar het Tell el-Yahudiyah-aardewerk naartoe of van daar werd gestuurd. Al met al lijkt de circulatie van dit aardewerk voornamelijk beperkt te zijn geweest tot plaatsen in Beneden- en Midden-Egypte. Tell el-Dab'a lijkt echter een belangrijke rol te spelen in de distributie van het Tell el-Yahudiyah aardewerk.

Het Cypriotisch aardewerk wordt behandeld in hoofdstuk 11. Vóór de late Tweede Tussenperiode gaat het vrijwel uitsluitend om geïmporteerd aardewerk. Tell el-Dab'a lijkt de belangrijkste of zelfs enige Egyptische plaats te zijn die toen contacten onderhield met Cyprus. Het Cypriotische aardewerk suggereert verder geen enkele band tussen Tell el-Dab'a en andere Egyptische plaatsen. Slechts enkele exemplaren die dateren uit het late Middenrijk worden buiten Tell el-Dab'a gevonden, en alleen in het gebied van de hoofdstad van die tijd (Memphis-Fajoem). Tijdens de late Tweede Tussenperiode speelden Tell el-Dab'a, en waarschijnlijk ook Tell el-Maskhuta, Sedment, Tarkhan en Abydos, een speciale rol in de circulatie van Cypriotisch aardewerk, dat zich voornamelijk richt op de Nijl Delta en het Memphis-Fajoem-gebied. Kortom, de analyse van het Cypriotische aardewerk toont dat er sterke contacten waren tussen Tell el-Dab'a en Cyprus, en zwakke connecties tussen Tell el-Dab'a en andere plaatsen in Egypte.

En uiteindelijk worden in hoofdstuk 12 de metalen wapens behandeld. De resultaten laten zien dat Tell el-Dab'a, Lahun en Hu tijdens het late Middenrijk een speciale rol speelden in de circulatie van wapens. Er zijn twee groepen te identificeren, waarvan één gevormd wordt door Tell el-Dab'a, Esna en Lisht, en één gevormd wordt door Hu, Qau el-Kebir en Lahun. Dit kunnen dus regio's zijn met verschillende sociale praktijken, hoewel, gezien het kleine aantal objecten, verdere analyse nodig is voordat we deze conclusie met zekerheid kunnen trekken. Tijdens de vroege Tweede Tussenperiode zijn alleen Tell el-Dab'a en Hu met elkaar verbonden aan de hand van slechts één type mes. Aan het eind van de Tweede Tussenperiode kunnen we weer twee

groepen identificeren. De eerste betreft plaatsen in Beneden-Egypte (Tell el-Maskhuta, Tell el-Dab'a en Tell el-Yahudiyah), waarvan bekend is dat zij een vergelijkbare materiële cultuur hebben, met kenmerken die van oudsher geassocieerd worden met Syrië-Palestina. De tweede groep betreft plaatsen uit Midden-Egypte, vooral waar ook sporen zijn vastgesteld van de Pan Grave Culture (Mostagedda, Qau el-Kebir, en Balabish). De genoemde plaatsen lijken een bijzondere rol te hebben gespeeld in de circulatie van metalen wapens. Het Thebaanse gebied heeft geen verbindingen met andere plaatsen en lijkt dus een derde, afzonderlijk cluster te vormen. Gezien het feit dat wapens meestal in graven worden gevonden, kan de beschreven situatie mogelijk een reflectie zijn van verschillen in grafrituelen.

Na het deel gewijd aan de verschillende typen objecten volgen twee afrondende hoofdstukken. Grondstoffen worden bestudeerd in hoofdstuk 13. Het blijkt dat tijdens het late Middenrijk lithisch materiaal wijdverspreid waren en ook ver van hun oorspronkelijke bron gebieden werden vervoerd. Vooral kostbare en geïmporteerde steensoorten werden vervoerd via het Memphis-Fajoem gebied, waar ze waarschijnlijk als grondstof werden vervoerd en verwerkt tot afgewerkte objecten in de koninklijke werkplaatsen in dat gebied. De meest wijdverspreide steensoorten hebben meestal een meer gelokaliseerde productie. Van de metalen lijkt alleen goud te zijn bewerkt in koninklijke werkplaatsen in het Memphis-Fajoem gebied, terwijl zilver, dat waarschijnlijk werd geïmporteerd en Egypte binnenkwam via Tell el-Dab'a, alsook koperen voorwerpen, het meest werden geproduceerd conform lokale tradities. Ten slotte suggereren bot en schelp, vooral wat kralen betreft, dat Midden-en Boven-Egypte verschillende tradities volgden. Tijdens de vroege Tweede Tussenperiode nam de verscheidenheid aan lithische materialen af, en deze materialen lijken voornamelijk te circuleren tussen Beneden-en Midden-Egypte. Het Memphis-Fajoem gebied maakte nog deel uit van het netwerk van edelstenen en van steensoorten die Egypte binnenkwamen via Tell el-Dab'a. Toen de materialen konden worden gevonden in zowel het centrale als zuidelijke deel van de Egyptische oostelijke woestijn, schijnen de bronnen in het centrale deel de meest gebruikte te zijn geweest, terwijl de bronnen uit het zuidelijke deel alleen werden verkregen als ze beschikbaar waren in de buurt van de Wadi Hammamat en de Wadi Barramiya. Materiaal uit de meest zuidelijke delen van de Egyptische oostelijke woestijn werd naar Beneden-Egypte getransporteerd via routes die zowel door de oases in de westelijke woestijn als via plaatsen in Midden-Egypte. De gemeenschappen van de Pan Grave Culture speelde waarschijnlijk een rol in de communicatie tussen verschillende delen van Egypte, zoals gesuggereerd door het groeiende belang van sites die door deze groepen werden bewoond, en door de materialen die op deze sites zijn gevonden. Zilver, samen met objecten gemaakt van bot en

schelp, lijken een indicator te zijn van deze gemeenschappen van de Pan Grave Culture. Steensoorten die meer uit het zuiden van Egypte kwamen, zijn in deze tijd niet gevonden. De verdeling van de objecttypes, in combinatie met de distributie van materialen, suggereert dat steen lokaal werd bewerkt of in Tell el-Dab'a. Tegelijkertijd vertonen metalen voorwerpen een veelal plaatselijke productie. Tijdens de late Tweede Tussenperiode lijken lithische materialen steeds vaker te circuleren tussen Beneden- en Midden-Egypte, hoewel er contacten plaatsvonden tussen Beneden-Egypte en het zuidelijke deel van Boven-Egypte. Het Memphis-Fajoem gebied was vooral relevant als toegangspunt tot de woestijnroutes door de westelijke woestijn, destijds een belangrijke route voor communicatie tussen. De materialen uit de zuidelijke delen van de Egyptische oostelijke woestijn lijken als grondstof te zijn verscheept en lokaal te zijn bewerkt, ook al circuleerden ze meer dan in de voorgaande periode en werden ze van dieper uit de woestijn gehaald. De steensoorten uit de Sinaï en de stenen geïmporteerd uit de Levant waren alleen aanwezig in Tell el-Dab'a. Bergkristal werd gewonnen uit de westelijke woestijn, en niet de Sinaï. Steensoorten die vanuit het zuiden naar Egypte konden worden geïmporteerd, bereikten nog steeds het Memphis-Fajoem gebied. Wat metalen betreft toont goud een relatie aan tussen Beneden- en Boven-Egypte, terwijl koper en zilver meer afhankelijk waren van meer beperkte regionale tradities. Objecten van koper suggereren het bestaan van drie grote regio's: Beneden-Egypte, Midden-Egypte en het Thebaanse gebied. Objecten van zilver lijken te zijn verbonden met plaatsen waar de Pan Grave Culture sporen heeft achtergelaten, vergelijkbaar met been kralen.

In hoofdstuk 14 presenter ik de conclusies van het huidige onderzoek. Tijdens het late Midden rijk zijn de activiteiten van een gecentraliseerd bestuur, gevestigd in de hoofdstad, nog steeds zichtbaar in het gebied van Memphis-Fajoem. Dit bestuur beheerste de circulatie van materialen en was ook een belangrijk productie- en (re)distributiecentrum voor de belangrijkste soorten objecten, vooral voor zover het kostbare objecten betreft. Deze objecten werden zowel via de Nijlvallei als door de Westelijke Woestijn getransporteerd. De materiële cultuur was over het algemeen uniform, ook al zijn er verschillen zichtbaar in typen objecten die de aanwezigheid van, of contacten met, buitenlandse gemeenschappen suggereren. Tijdens de vroege Tweede Tussenperiode werd Tell el-Dab'a belangrijk, omdat het onafhankelijk was geworden onder de 14e Dynastie en als gevolg daarvan grondstoffen kon verwerven en de meer gebruikelijke soorten objecten kon produceren en distribueren. Handel en uitwisselingen vond nog steeds plaats tussen Beneden-Egypte en het Memphis-Fajoem gebied, evenals met Boven-Egypte, meestal via de woestijnroutes. Gemeenschappen van de Pan Grave Culture werden belangrijker en speelden een rol in de (handels)wegen naar de grondstoffen. Tijdens de

late Tweede Tussenperiode was Tell el-Dab'a, onder de heerschappij van de Hyksos, een belangrijke plaats en had invloed op andere sites in de oostelijke Delta, evenals op de goederenstroom tussen Egypte en de Levant. Het gebruik van de woestijnroutes blijkt uit de plaatsen in het Memphis-Fajoem gebied, die nauwe contacten onderhielden met de Hyksos. Niettemin laten sites in Midden-Egypte, zoals Qau el-Kebir en Mostagedda – die sterke banden hadden met zowel Beneden-als het zuidelijke deel van Boven-Egypte – niet alleen zien dat mensen door het Nijldal reisden, maar ook dat gemeenschappen van de Pan Grave Culture nog steeds belangrijk waren in het communicatie-en handelsverkeer. De gemeenschappen begraven in Matmar en Rifeh maakten ook deel uit van de routes tussen Beneden- en Boven-Egypte, maar stonden respectievelijk onder invloed van de Hyksos en van andere gemeenschappen van de Pan Grave Culture zoals die vertegenwoordigd waren in Qau el-Kebir en Mostagedda. In Boven-Egypte was het Thebaanse gebied, dat waarschijnlijk het centrum was van de koninkrijken van de 16e en van de 17e Dynastie, een belangrijke plaats, terwijl de gemeenschappen die in Hu en Abydos vertegenwoordigd waren, een brug sloegen tussen Beneden-en Boven-Egypte en de bronnen van de oostelijke woestijn. De in Hu begraven gemeenschap had nauwe contacten met de belangrijkste gemeenschappen van de Pan Grave Culture, zoals die in Qau el-Kebir en Mostagedda. Zij onderhielden ook contacten met de Thebaanse heersers en tonen het belang aan van de woestijnroutes, waartoe Hu een toegangspunt was. Abydos onderhield banden met de Hyksos, waarschijnlijk omdat het aan de grens van het Thebaanse koninkrijk lag en daarom een ontmoetings punt was voor mensen en goederen uit de gebieden beheerst door de Hyksos én het Thebaanse koninkrijk. Desalniettemin kunnen de resultaten er ook op wijzen dat Abydos aan het begin van de late Tussenperiode werd geregeerd door de Hyksos. Ten slotte zou Elephantine ook een apart territorium kunnen zijn geweest, met zelfs nauwere contacten met Nubië dan met de rest van Egypte, maar er zijn helaas onvoldoende gegevens beschikbaar om deze hypothese nader uit te werken.